

TANJA
DE JONGE

CY
BER

BOY

Van Tanja de Jonge verscheen eerder:

Dwaalspoor in de diepte
Gonzend gevaar
Tijdrovers
Dubbel vermist

www.tanjadejonge.nl
www.uitgeverijholland.nl

Tanja de Jonge

CY
BER
BOY

Uitgeverij Holland - Haarlem

INHOUD

DE TERUGKEER VAN MIJN VRIEND

- Een optische illusie 9
- Het ongeluk 13
- Second opinion 18
- Bjorns terugkeer op school 23
- Bjorns geheugen 32
- Een goed idee 43
- Kipspiesjes met satésaus 48

NIETS IS WAT HET LIJKT

- Een panieksituatie 57
- Op ziekenbezoek 65
- Gekke bekken 71
- Gesprek met mijn vader 81
- Een scherp instinct 84
- Takanishi in het saibolab 91
- Bowlen met de klas 96
- Misselijk op school 103
- De humanoid robot 111
- Het telefoontje 118

BJORNS HERSTEL

- Afspraak met Bjorns vader 127
- Een medisch wonder 135
- Het experiment Bjorn Brunnen 141

MET VOORBEDACHTEN RADE

- Op zoek naar informatie 155
- Brand 163
- Hulp van een hacker 171
- De bijeenkomst 177
- Twijfels in de nacht 188
- Een alternatief plan 192
- De avond van de verdwijning 200
- De drie dagen 209
- Een nieuwe toekomst 218

DE TERUGKEER VAN MIJN VRIEND

EEN OPTISCHE ILLUSIE

Op maandagochtend stond Bjorn plotseling in onze klas. Springlevend en met een glimlach op zijn gezicht. We waren net het lokaal binnengestroomd voor ons mentoruur. Het was rommelig. Iedereen was nog volop aan het kletsen over het weekend. Mijn adem stakte toen ik hem zag. Er ontstond een vreemd soort kortsluiting in mijn hoofd, alsof er een verkeerde film afgedraaid werd bij het geluid dat ik hoorde. Terwijl ik naar hem keek, vielen de klas en het rumoer langzaam weg.

Bjorn stond een beetje verloren naast het bureau van mevrouw De Mare. Hij keek de klas in, maar zijn blik bleef nergens hangen. Hij zag er anders uit dan vroeger; hij was wat langer, zijn bruine haar was gegroeid tot bijna op zijn schouders en hij had rechtere tanden, toch was het onmiskenbaar Bjorn. Maar dat kon niet, tenzij hij rechtstreeks uit het verleden gestapt was, of een luchtspiegeling was. Ik knipperde met mijn ogen, maar de jongen voor in de klas verdween niet.

Het was twee jaar geleden dat ik Bjorn voor het laatst zag. Hij lag op de intensive care, helemaal ingepakt in verband. Om hem heen apparatuur met lichtjes en piepjes en uitslaande metertjes, een infuus in zijn arm, een slang bij zijn hoofd. Buiten bewustzijn. Nu zag hij er oergezond uit.

Ik keek waarschijnlijk alsof ik een spook zag, want mevrouw De Mare zei: 'Kevin, als je uitgestaard bent, kun je dan even gaan zitten, dan kan ik een nieuwe klasgenoot aan jullie voorstellen.' Bjorns blik gleed in mijn richting toen ze dat zei. We maakten oogcontact.

Soms kijk je ergens naar zonder dat je het ziet. Ik heb dat heel vaak met wiskundige formules. Ook al kijk ik daar geconcentreerd naar, ik zie echt niet wat er staat. Precies zo keek Bjorn naar mij. Hij keek naar me, maar volgens mij zag hij me niet. Zoveel was ik toch niet veranderd? Het was toch onmogelijk dat hij me niet zou herkennen?

Toen de klas rustig geworden was en iedereen zat, vertelde mevrouw De Mare dat Bjorn naar Nederland verhuisd was, nadat hij een paar jaar in Japan had gewoond.

Japan, dacht ik. Ik kauwde even op dat woord. Hoe was het mogelijk dat Bjorn aan de andere kant van de wereld had gewoond, terwijl ik dacht dat hij niet meer leefde?

In mijn hoofd verscheen het beeld van de verpleegkundigen op de dag dat Bjorn het ziekenhuis verlaten had. Achter de balie hadden ze een gesprek gevoerd. Ik had er vlakbij gestaan. Ik had elk woord verstaan. Daarna was al mijn hoop verdwenen. Had ik verkeerd begrepen, wat ik die dag had gehoord?

Het gepraat in de klas ging in een waas aan me voorbij. Ik ving er alleen wat flarden van op. Anne vroeg of het leuk was om in Japan te wonen. Ze was blij hem weer terug te zien, zei ze. Van alle kinderen in onze klas, is Anne de enige die samen met Bjorn en mij op basisschool Het Kompas heeft gezeten. De anderen komen van andere scholen. Anne lachte naar hem. Hij lachte terug. Blijkbaar herkende hij haar wel. Ze zag er ook niet veel anders uit dan in groep acht. Ze had nog steeds dezelfde blonde krullen en sproetjes in haar gezicht. Maar op de basisschool ging Bjorn nooit met haar om, terwijl ik zijn beste vriend was. We deden alles samen. We vonden dezelfde dingen leuk.

Toen we in groep zes zaten, kocht ik voor Bjorns verjaardag

een boekje met optische illusies. Er stonden felgekleurde tekeningen in die leken te bewegen en tekeningen waarin je tientallen dieren kon zoeken. Trappen die naar boven gingen, maar in een kelder uitkwamen. Een tekening van een Eskimo, waarin je ook het hoofd van een indiaan kon zien. Of van een vaas en twee gezichten. Als je er lang genoeg naar keek, veranderden ze vanzelf in iets anders. Bjorn en ik waren gek op dat soort tekeningen. We probeerden ze ook na te maken.

Met Bjorns vader hebben we in de meivakantie van groep zeven trucagefoto's gemaakt in het Amsterdamse Bos. Een foto uit die serie heeft een tijdlang uitvergroet op mijn kamer gehangen. Hij is heel goed gelukt. Op de voorgrond sta ik. Je ziet alleen de zijkant van mijn gezicht. Ik blaas en houd mijn hand onder mijn mond. Achter mij is een grasveld en daar, in de verte, vlak boven mijn hand, zit Bjorn. Hij buigt heel dramatisch naar achteren, alsof hij weggeblazen wordt. Omdat hij ver weg is, is hij heel klein op de foto. Het effect is dat ik een klein mannetje wegblaas. Toen de foto net gemaakt was, vond ik hem heel grappig. Maar na het ongeluk heb ik hem van de muur gehaald en opgeborgen. Op de foto werd Bjorn weggeblazen, maar in het echte leven dus ook. Toen vond ik die foto ineens heel luguber. Alsof we op die zonnige middag in het Amsterdamse Bos al voorspeld hadden wat er met Bjorn ging gebeuren na de zomervakantie. De ochtend waarop ik mijn springlevende vriend voor het eerst na twee jaar weer zag, konden mijn hersenen dat niet meteen verwerken. Ik dacht dat het gezichtsbedrog was; als ik lang genoeg naar mijn vriend keek, zou er vanzelf een ander beeld ontstaan. Maar zijn gezicht, zijn lichaam en zijn uitstraling toonden mij alleen Bjorn. Ik zag alleen de indi-

aan, geen Eskimo, alleen de sierlijke vaas, geen gezichten. Alleen Bjorn. Hij stond daar en was echt. Hij leefde nog.

‘Naast Kevin is nog een plaats vrij,’ zei De Mare tegen Bjorn. ‘Ga daar maar zitten.’ Ze wees in mijn richting.

Ik voelde een rare opgewonden kronkel in mijn buik. Het was vreemd om zijn vertrouwde gezicht dichterbij te zien komen. Hij keek me lachend aan.

‘Kevin Sanders,’ zei hij toen hij naast me kwam zitten, alsof hij mijn naam van mijn voorhoofd las. Hij herkende me dus wel. Natuurlijk! Een wild gevoel van blijdschap stroomde door me heen. Ik kreeg het warm vanbinnen. Ik grijnsde. Bjorn was terug. Het was ongelofelijk, maar waar.

‘Hoi,’ zei ik. Mijn stem klonk schor.

‘Hoe is het?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ik, ‘het gaat wel goed. Jij?’

‘Heel blij om weer terug te zijn.’

HET ONGELUK

Onderweg naar school waren we op de Middenweg nog even langs de buurtsuper van Halil gelopen voor een zak chips. Dat deden we wel vaker, en dus ook op de dag van het ongeluk. We zaten net in groep acht. Vanaf Halil was het maar vijf minuten lopen naar school.

Buiten trok Bjorn de zak open en begon te eten. Ik griste de chips onmiddellijk uit zijn handen en propte ook wat in mijn mond. Maar ik had het zout nog niet op mijn tong geproefd of daar trok Bjorn de zak alweer uit mijn handen. Het was niet echt een spel met spelregels en zo. Maar toch, wie de meeste chips te pakken kon krijgen won. Het was de kunst om de zak in je bezit te houden en dan zoveel mogelijk te eten. Hij moest leeg zijn als de school weer begon. We vreten chips als beesten.

Omdat ik mijn linkerhand niet goed kan gebruiken, won Bjorn dit spelletje altijd. Ik wist dat en hij wist dat. En toch had hij geen medelijden met me en ik weigerde me gewonnen te geven. Ik vloog hem aan en rukte de zak ruw uit zijn vingers. Bjorn lachte hard en liet me even begaan, maar zodra mijn rechterhand in de zak verdween, schoot hij naar voren en rukte hem weer weg. We lachten. We vochten om de zak. We schreeuwden erbij.

Bjorn stapte achteruit de straat op, zonder om te kijken. Het laatste wat ik van hem zag, was zijn verbaasde gezicht, een fractie van een seconde voordat de vrachtwagen hem raakte. In mijn hoofd is het een stilstaand beeld geworden. Die blik. En chips. In de lucht. Hij trok zeker net zijn hand terug uit de zak. Het volgende moment denderde een remmende truck over hem heen.

In gedachten heb ik alle mogelijkheden oneindig vaak doorgenomen; wat er gebeurd was als ik beter had opgelet, als ik die rottige handicap niet had gehad aan mijn linkerhand, als ik Bjorn op het laatste moment bij zijn jas had kunnen grijpen en hem teruggetrokken had op de stoep, als we geen chips waren gaan halen. Als, als, als. Het was een ongeluk. En ik had het niet zien aankomen.

De volgende dag bezocht ik Bjorn in het ziekenhuis, samen met mijn moeder. Ze pakte mijn hand en kneep erin, alsof ze wilde zeggen, ik ben bij je en ik steun je. Ik liep gedwee met haar mee, ik was nog steeds in shock. Het rook naar chemicaliën in de ziekenhuisgangen. Een vieze, steriele geur, die maakte dat ik me nog ellendiger voelde. Mijn buik krampte alsof ik bakstenen verorberd had, maar ik had niets gegeten die ochtend. Ik kreeg geen hap door mijn keel.

Door de klapdeuren moesten we naar rechts. Mama meldde ons bij de balie. ‘We komen voor Bjorn Brunnen. Kamer 452?’ De vrouw wees ons waar we onze handen moesten wassen met desinfecterende zeep. Toen we dat gedaan hadden, leidde ze ons naar een openstaande deur in de gang.

‘Dank u wel,’ zei mama. Ze trok aan mijn arm.

De drempel voelde als een berg. Ik bleef er schoorvoetend voor staan en keek de kamer in. Midden in de ruimte stond een bed met daaromheen apparatuur.

Een blik op al die medische spullen was genoeg om te weten dat het niet goed ging met mijn vriend. Er liepen zoveel slangen naar het bed toe, dat ik Bjorn in eerste instantie niet eens zag. Hij lag helemaal ingepakt in het verband. Bjorns ouders zaten er op stoelen naast. Bjorns moeder snoot haar neus. Bjorns vader kwam overeind toen hij ons zag.

Beschroomd liep ik mee naar binnen. Het enige wat ik van

mijn vriend zag, was een stukje van zijn gezicht. Het zat vol met bloeduitstortingen. Voor zijn mond zat een soort zuurstofmasker en er zat ook een slangetje in zijn neus. Lag hij in coma? Ik durfde het niet te vragen.

Ik durfde helemaal geen geluid te maken, omdat ik het gevoel had dat ik daar had moeten liggen. Dat klinkt misschien raar, maar toen ik bij dat bed stond, had ik het gevoel dat het eigenlijk de bedoeling was geweest dat ik onder die vrachtwagen terechtgekomen was en dat Bjorn hier dan nog springlevend zou staan. Toen Bjorns moeder naar me keek, zag ik in haar ogen dat zij dat ook een beter scenario had gevonden.

Ik keek Bjorns vader aan. 'Hoi,' zei ik stom. Hij knikte naar me. Hij is heel aardig. Hij heeft een gezicht dat altijd vriendelijkheid uitstraalt. Zelfs nu.

Mama gaf hem een hand.

'Dag Martin, hoe gaat het?' vroeg ze. 'Haalt hij het?'

Bjorns vader haalde zijn schouders op. Bjorns moeder begon te huilen.

'Ze weten het niet,' vertelde hij. 'De operatie gistermiddag leek goed te gaan. De bloedingen zijn gestopt, zijn vitale functies lijken stabiel. Hij heeft over zijn hele lichaam botbreuken, maar die genezen wel.'

'Maar hij wordt nog wel beademd?' vroeg mama.

'Hij heeft een ingeklapte long. Daardoor neemt hij moeilijk zuurstof op.'

Mama staaarde naar de apparaten rond het bed.

'De dokters verwachten dat hij binnenkort weer zelfstandig kan ademen.'

Bjorns moeder was nu stil. Ik keek naar mijn vriend in het bed. Wat betekende dit? Kwam het allemaal toch nog goed?

Bjorn was ernstig gewond, maar dit klonk alsof zijn lichaam weer zou kunnen herstellen. Dat was toch fantastisch nieuws? Waarom keken zijn ouders dan niet opgelucht?

‘Hij is nog niet bij kennis geweest,’ vertelde Martin. ‘Vanacht hielden ze hem kunstmatig in slaap om te voorkomen dat hij te veel pijn had, maar nu zou hij eigenlijk wakker moeten worden. En dat gebeurt nog steeds niet. En daar maken we ons nu grote zorgen over.’

Bjorns moeder trok een tissue uit een doos die op het tafeltje naast het bed stond. Ze keek naar mij. En weer kreeg ik het gevoel dat het onrechtvaardig was, dat ik hier levend stond, terwijl Bjorn in gruzelementen op dat bed lag.

Bjorns moeder snotterde en ze veegde haar tranen weg. Maar het hielp niet. Het verdriet bleef uit haar neus en haar ogen stromen.

Mijn wangen werden er warm van. ‘Het spijt me zo,’ zei ik zacht. Onmiddellijk voelde ik de hand van mijn moeder op mijn schouder.

‘Jij kon er toch ook niks aan doen,’ zei ze.

‘Nee?’ vroeg Bjorns moeder.

Mama keek verbaasd naar haar.

‘Had jij hem niet tegen kunnen houden?’ vroeg Bjorns moeder aan mij. ‘Had je niet aan zijn jas kunnen trekken of hem kunnen waarschuwen?’

‘Tine,’ suste Bjorns vader. ‘Praat niet zo tegen Kevin. Daar heeft helemaal niemand wat aan.’

‘Nou, misschien had hij wel...’

‘Maar ik zag die vrachtwagen helemaal niet aankomen,’ protesteerde ik.

‘Natuurlijk kon je daar niets aan doen,’ zei Martin.

‘Kevin vindt het afschuwelijk wat er gebeurd is,’ reageerde

mama. ‘Hij heeft zijn beste vriend voor zijn ogen zien verongelukken. Dat is toch...’

‘Laten we alsjeblieft rustig blijven,’ zei Bjorns vader. Hij strekte zijn armen uit in een machteloos gebaar om ons bij elkaar te houden. ‘We zijn allemaal moe en overstuur, maar Bjorn heeft er niks aan als we ons zo laten gaan.’

‘Nee,’ zei mama. ‘Daar heb je gelijk in.’